

Sygn. akt I ACa 1474/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer
Sędziowie:	SSA Robert Jurga SSA Barbara Górczanowska (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **K. W.**

przeciwko **Gminie M.**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 16 czerwca 2016 r. sygn. akt I C 1464/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Robert Jurga SSA Jan Kremer SSA Barbara Górczanowska

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 maja 2017 r.

Powód K. W., po ostatecznym ukształtowaniu powództwa, domagał się nakazania Wójtowi Gminy M. złożenia oświadczenia następującej treści: „Działając jako Wójt Gminy M. oświadczam, że nabywam na własność Gminy M. od K. W. sieć wodociągową i kanalizacyjną, zbudowaną przez K. W., za zgodą Gminy M. wyrażoną w uchwałach Rady Gminy M. z dnia 1 sierpnia 2014 roku o numerach (...), (...), co do której to budowy Wójt Gminy M. w dniu 16 czerwca 2014 roku wydał decyzję nr (...) znak(...)o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu gminnym na rzecz K. W., a Starosta (...) w dniu 18 września 2014 roku decyzją nr (...) w sprawie (...)zатwierdził projekt

budowlany i udzielił pozwolenia na budowę tej sieci wodociągowej i kanalizacyjnej K. W., a który to projekt budowlany jest załącznikiem do wydanego w sprawie wyroku, dla szczegółowego określenia wszystkich elementów technicznych z których składa się objęta tym wyrokiem sieć wodociągowa i kanalizacyjna, zlokalizowana na działce numer (...) przedstawioną na mapie sytuacyjnej geodety uprawnionego M. P. z dnia 23 marca 2011 roku, przyjętą do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Starostwa Powiatowego w K. w dniu 30 marca 2011 roku pod numerem (...) (...) , dla dostarczania wody i odbierania ścieków z działek oznaczonych numerami (...), przedstawionych na mapie do celów projektowych Starostwa Powiatowego w K. z dnia 24 maja 2014 roku, przyjętej do ewidencji tego Starostwa za numerem (...), położonych w D. Gminy M., za zapłatą przez Gminę M. na rzecz K. W. kwoty 96.090zł w terminie 7 dni od uprawomocnienia wyroku w sprawie”. Powód domagał się nadto zasądzenia od strony pozwanej kwoty 96.090zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 marca 2015 roku, jak również kosztów procesu. Roszczenie swoje powód opierał o uchwałę Rady Gminy z dnia 1 sierpnia 2014 roku nr (...), w której Rada Gminy zobowiązała Wójta Gminy do zawarcia umowy o przekazanie wykonanej przez powoda inwestycji polegającej na budowie wodociągu rozdzielczego oraz kanału sanitarnego na działkach (...) położonych na terenie Gminy M., na majątek Gminy, na zasadach w tej umowie ustalonych. Jako podstawę prawną żądania wskazał przepis art. 31 ust.1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków w zw. z art.49 § 1k.c.

Pozwana Gmina M. wniosła o oddalenie powództwa zarzucając brak po swojej stronie legitymacji biernej, gdyż to (...) Sp. z o.o. w K. zarządzają siecią wodnokanalizacyjną na terenie Gminy i czerpią zyski z tej działalności. Nadto pozwana zarzuciła zawyżenie żądanej przez powoda kwoty.

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w K. C. powództwo i zasądził od powoda K. W. na rzecz pozwanej Gminy M. kwotę 3.617 złotych tytułem kosztów procesu.

Podstawą rozstrzygnięcia był następujący stan faktyczny sprawy:

Powód K. W. jako właściciel działki numer (...) o powierzchni 0,88ha położonej w miejscowości D. dokonał jej podziału na 7 działek ewidencyjnych (...) w tym działka (...) została wydzielona jako droga wewnętrzna dojazdowa do pozostałych nowowydzielonych działek. Tylko na działce położonej przy drodze publicznej znajdowały się zabudowania, w tym dom mieszkalny zajmowany przez powoda. Podział nieruchomości został zatwierdzony i przyjęty do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego w 2011 roku. Powód zainicjował postępowanie administracyjne w celu zapewnienia zaopatrzenia w wodę i odprowadzanie ścieków przyszłej inwestycji polegającej na budowie pięciu budynków mieszkalnych na pięciu wydzielonych działkach nr (...), z pominięciem już zabudowanej działki siedliskowej (...), posiadającej odpowiednie przyłącza do sieci wodociągowo-kanalizacyjnej. Plany inwestycyjne Gminy M. nie przewidywały budowy dodatkowej sieci wodociągowo-kanalizacyjnej w drodze wewnętrznej numer (...), zapewniającej możliwość realizowania przyłączy do nowowydzielonych działek przez powoda. Na wniosek powoda w dniu 16 czerwca 2014 roku Wójt Gminy M. wydał decyzję nr (...) o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu gminnym na rzecz K. W., określając warunki i szczegółowe zasady zagospodarowania terenu i jego zabudowy dla inwestycji celu publicznego o znaczeniu gminnym polegającej na budowie wodociągu i kanału sanitarnego na działce nr (...) (stanowiącej własność powoda) i części działki numer (...) (stanowiącej własność Gminy M.). Decyzją z dnia 4 lipca 2014 roku Wójt Gminy M. wyraził zgodę na zlokalizowanie w pasie drogowym drogi gminnej działka nr (...) celem umieszczenia urządzeń sieci wodociągowej oraz sieci kanalizacji sanitarnej. Uchwałą z dnia 1 sierpnia 2014 roku, działając na podstawie §9 uchwały nr (...) Rady Gminy M. z dnia 30 października 2009 roku w sprawie przyjęcia: „Zasad realizacji inwestycji wodociągowych i kanalizacyjnych w Gminie M.”, Rada Gminy M. na wniosek powoda wyraziła zgodę na wykonanie odcinka kanalizacji sanitarnej w miejscowości D. do działek numer (...) przez wnioskodawcę, na jego koszt. W §(...) zastrzeżono, że przekazanie odcinka kanalizacji sanitarnej na majątek gminy oraz zgoda na podłączenie do wykonanej sieci innych użytkowników nastąpi na zasadach określonych w umowie zawartej pomiędzy Wójtem Gminy z Inwestorem. Następnie Uchwałą z dnia 1 sierpnia 2014 roku nr (...), na podstawie § (...) uchwały nr (...) Rady Gminy M. z dnia 30 października 2009 roku w sprawie przyjęcia: „Zasad realizacji inwestycji wodociągowych i kanalizacyjnych w Gminie M.”, Rada Gminy M. na wniosek powoda wyraziła zgodę na wykonanie odcinka sieci wodociągowej w miejscowości D. do działek numer (...) przez wnioskodawcę, na jego koszt. W § (...) zastrzeżono, że przekazanie odcinka sieci wodociągowej na majątek gminy oraz

zgoda na podłączenie do wykonanej sieci innych użytkowników nastąpi na zasadach określonych w umowie zawartej pomiędzy Wójtem Gminy z Inwestorem. Pismem z dnia 4 sierpnia 2014 roku zastępca wójta J. D. przesłała uchwały Rady Gminy M. w sprawie wyrażenia zgody na wykonanie odcinka sieci wodociągowej i kanalizacyjnej w miejscowości D. do działek nr (...) przez powoda. Jednocześnie poinformowano powoda, iż po wybudowaniu sieci wodociągowej i kanalizacyjnej inwestor zobowiązany jest do nieodpłatnego przekazania na majątek gminy wybudowanego odcinka sieci wodociągowej i kanalizacyjnej.

Sąd Okręgowy podał, że decyzją z dnia 18 września 2014 roku Starosta (...) zatwierdził projekt budowlany i udzielił powodowi pozwolenia na budowę odcinka sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej, inwestycja na działce nr (...) obręb D., po przedstawieniu zgodnie z wymogami art. 33 ust.2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane wymaganych zaświadczeń, opinii, uzgodnień, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, oświadczenia o posiadaniu prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. W dniu 23 września 2014 roku powód zawarł umowę na wykonanie wodociągu i kanału sanitarnego zgodnie z projektem budowlano-wykonawczym, SIWZ, ofertą i kosztorysem ofertowym, za cenę 89.790zł. Inwestycja została zrealizowana przez powoda przy wykorzystaniu pożyczki z Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w K. na kwotę 80.811zł na zadanie: lokalna inicjatywa budowy wodociągu i kanału sanitarnego na działkach (...) w D.. (...) Sp. z o.o. dokonały przeglądu technicznego i potwierdzenia wykonania na podstawie załączonej inwentaryzacji przedmiotowej inwestycji. W dniu 21 listopada 2014 roku włączono urządzenia do sieci.

Sąd pierwszej instancji ustalił następnie, że w dniu 24 listopada 2014 roku powód zawarł umowę pożyczki z Wojewódzkim Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w K. na kwotę 80.811zł, przy ustalonym koszcie całkowitym inwestycji 89.790zł, płatną w ratach do 28 lutego 2019 roku. Powód zapłacił wykonawcy umówioną cenę przy wykorzystaniu uzyskanej pożyczki, której spłaty dokonuje. Pismem z dnia 25 lutego 2015 roku powód wezwał Wójta Gminy M. do zawarcia umowy o przeniesieniu własności sieci wodnej i kanalizacyjnej zbudowanej przez siebie na terenie Gminy M., na rzecz tej Gminy, z jednoczesną zapłatą przez Gminę kosztów tej budowy na rzecz powoda. Wójt Gminy M. pismem z dnia 18 marca 2015 roku odmówił zapłaty kwoty 96.090zł. W dniu 7 września 2015 roku powód zawarł z (...) Sp. z o.o. w K. umowę określającą zasady korzystania przez osoby przez niego wskazane z wykonanego przez niego wodociągu i kanału sanitarnego.

Według ustaleń Sądu Okręgowego Gmina M. dotychczas zawierała z właścicielami urządzeń kanalizacji sanitarnej, sieci wodociągowej umowy cywilnoprawne ich nieodpłatnego przekazania na własność Gminy. Gmina M. nie jest wyłącznym właścicielem urządzeń sieci wodociągowej i kanalizacyjnej na jej terenie. Gmina M. jest członkiem Związku Komunalnego Wodociągów i Kanalizacji w K., którego celem jest wspólne wykonywanie zadań służących zaspokajaniu potrzeb mieszkańców gmin-członków Związku w zakresie zaopatrzenia w wodę, usuwania i oczyszczania ścieków, utrzymania związanych z tym urządzeń, planowania, koordynacji i realizacji inwestycji wodno-kanalizacyjnych. Zgodnie z uchwałą nr (...)Zgromadzenia Związku (...) w K. z dnia 23 lutego 1999 roku(...) Gminy członkowie Związku przekazują obiekty i urządzenia infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej do nieodpłatnego użytkowania na podstawie uchwał właściwych Rad Gmin. Międzygminny Związek Wodociągów i Kanalizacji w K. w celu realizacji zadań m.in. dotyczących zaopatrzenia w wodę, usuwania i oczyszczania ścieków, utworzył spółkę (...) Sp. z o.o. w K., która to spółka prowadzi działalność także na terenie Gminy M.. Właścicielami urządzeń sieci wodociągowej i kanalizacyjnej są (...) Sp. z o.o. w K..

Powyższy stan faktyczny doprowadził Sąd Okręgowy do przekonania, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że żądania zobowiązania do złożenia określonego oświadczenia woli można dochodzić zarówno wtedy, gdy obowiązek złożenia określonego oświadczenia woli wynika z zobowiązania, jak i z przepisu ustawy. Regulacja art. 64 k.c., której odpowiednikiem na gruncie proceduralnym jest art.1047 § 1 k.p.c., pozwala na osiągnięcie skutków prawnych związanych z oświadczeniem woli, którego odmawia podmiot, ale nie jest źródłem samego roszczenia. Skuteczne uprawnienie powoda wobec strony pozwanej nie wynika ani z zobowiązania ani z przepisu ustawy. Mając na uwadze treść uzasadnienia i samych uchwał z dnia 1 sierpnia 2014 roku, wypowiedzi powoda zrelacjonowanych w informacji do wniosku o zatwierdzenie pożyczki przez zarząd (...) (k.121), Sąd pierwszej instancji nie miał

wątpliwości, iż od początku inicjatywy powoda pozwana Gmina zastrzegła, iż może dokonać przejęcia własności nowopowstałej sieci ale nieodpłatnie, a wymaga to zawarcia odrębnej umowy, co sam powód także przyznał w swoich zeznaniach, a co pozostawałoby w sprzeczności z art. 31 ust.1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Powód przyznał także, iż chciał zawarcia umowy przedwstępnej regulującej rozliczenie tejże inwestycji, czemu pozwana odmawiała. Jednakże powód był osobiście zainteresowany realizacją przedmiotowej inwestycji z uwagi na dalsze zamierzenia dotyczące powstałych z podziału 5 nowych nieruchomości, albowiem część siedliskowa pierwotnej działki (...) dostęp do dotychczas istniejącej sieci posiadała. Nie ulegało zatem wątpliwości Sądu Okręgowego, że inwestycja ta służyła w pierwszym rzędzie zaspokojeniu prywatnego interesu powoda, a w przypadku zbycia - właścicieli nowopowstałych z podziału działek, ale pośrednio, jak wskazywał powód, miała niewątpliwie znaczenie dla Gminy, pozwalając w przyszłości na przyłączenie sąsiednich nieruchomości nie stanowiących jego własności, znajdujących się chociażby po drugiej stronie drogi wewnętrznej (...), w której sieć wodociągowa i kanał sanitarny zostały zlokalizowane. Okoliczność ta decydowała o możliwości kwalifikacji tej inwestycji jako inwestycji celu publicznego; rozbudowa sieci wodociągowej i kanalizacyjnej na danym fragmencie terytorium gminy pośrednio ma znaczenie dla całej gminy, stanowiąc przejaw realizacji zadań własnych gminy. Zamierzenie inwestycyjne powoda z uwagi na swój przedmiot stanowiło przez to inwestycję celu publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, co obligowało wójta pozwanej gminy do wydania takiej decyzji na wniosek powoda. Wójt Gminy M. jako organ administracji był związany treścią wniosku powoda jako inwestora w zakresie określenia charakteru planowanej przez niego inwestycji jako inwestycji celu publicznego. Wydając zatem decyzję z dnia 16 czerwca 2014 roku, jak i decyzję z dnia 4 lipca 2014 roku, czy wyrażając zgodę na zajęcie pasa drogowego, Wójt Gminy M. działał tylko i wyłącznie jako organ administracji, a nie kreował stosunków cywilnoprawnych pomiędzy gminą a powodem jako inwestorem. Podobnie nie może stanowić źródła obowiązku zawarcia umowy podjęcie uchwał z dnia 1 sierpnia 2014 roku, albowiem stanowiły one wykonanie obowiązku określonego przez § (...) uchwały nr (...) Rady Gminy M. z dnia 30 października 2009 roku w sprawie przyjęcia: „Zasad realizacji inwestycji wodociągowych i kanalizacyjnych w Gminie M.”. Zgodnie bowiem z art. 3 ust.1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy i to gmina ustala kierunki rozwoju sieci w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (ust.3).

Sąd pierwszej instancji wskazał następnie, że tak na etapie realizacji przez powoda inwestycji, jak również w dacie orzekania obowiązywał przepis art. 49 § 2 k.c., zgodnie z którym osoba która poniosła koszty budowy urządzeń, o których mowa w §1 i jest ich właścicielem, może żądać, aby przedsiębiorca, który przyłączył urządzenia do swojej sieci, nabył ich własność za odpowiednim wynagrodzeniem, chyba że w umowie strony postanowiły inaczej. Zgodnie z uchwałą SN z 13 lipca 2011 roku (sygn. III CZP 26/11) zdarzeniem prawnym, którego skutkiem jest nabycie własności urządzeń określonych w art. 49 § 1 k.c., jest sfinansowanie kosztów ich budowy. Oznacza to, że podmiotem roszczenia przysługującego na podstawie art. 49 § 2 k.c. jest osoba, która poniosła koszty budowy urządzeń wchodzących w skład przedsiębiorstwa, stając się ich właścicielem i to niezależnie od przysługujących jej uprawnień do nieruchomości. Bezspornym w sprawie pozostawało, iż urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne wybudowane przez powoda, stanowiące jego własność, wchodzą w skład przedsiębiorstwa Wodociągi(...)Sp. z o.o. w K.. Urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne zgodnie z art. 49 § 1 k.c. z chwilą, gdy przez fizyczne połączenie z siecią przestają być częścią składową nieruchomości, zachowują status samoistnych rzeczy ruchomych, mogących być przedmiotem odrębnej własności i odrębnego obrotu. O własności urządzeń rozstrzyga wówczas wykazanie poniesienia kosztów ich budowy. Przepis art. 49 § 2 k.c. przyznaje właścicielowi urządzeń uprawnienie do dochodzenia przed sądem przymusowego przeniesienia własności urządzeń, tak by ich własność uzyskał przedsiębiorca, w niniejszej sprawie przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne (stanowi wprost normatywną podstawę obowiązku zawarcia umowy odpłatnego nabycia własności urządzeń). Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne z uwagi na przepis art. 49 § 2 k.c. jest zobowiązane do zawarcia umowy o nabycie urządzeń wodno-kanalizacyjnych. Przepis art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków nie jest przepisem szczególnym wobec art. 49 § 2 k.c., który jako późniejszy wyłącza stosowanie art. 31 ust.1 powołanej ustawy (por. uzasadnienie uchwały Sadu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 roku, IIICzp 26/11). Natomiast nie doszło do czynności cywilno-prawnej (w

szczególności umowy) pomiędzy powodem a Gminą, z których wynikałby odrębny obowiązek umowny Gminy do zawarcia umowy nabycia własności urządzeń. Wprost sam powód w swoich zeznaniach wskazał, iż zmierzał przed rozpoczęciem budowy do uregulowania przyszłej kwestii przeniesienia własności urządzeń, współfinansowania tej inwestycji przez Gminę, jednakże do porozumienia nie doszło. Jak wynika z powołanych uchwał z dnia 1 sierpnia 2014 roku Rada Gminy M. wyraziła zgodę na wykonanie na koszt powoda tychże sieci, decyzja jednostki samorządu terytorialnego była niezbędna w procesie inwestycyjnym zainicjowanym przez powoda. Natomiast przedmiotem odrębnej umowy miała być kwestia warunków przekazania sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, co przyznał także powód w piśmie z dnia 17.11.2015 roku. Nie doszło zatem do zawarcia pomiędzy stronami umowy przedwstępnej, z której powód dochodziłby zawarcia umowy regulującej przeniesienie własności urządzeń przesyłowych. Strony także zgodnie wskazały, iż zawarcie umowy w tym przedmiocie nie jest możliwe z uwagi na rozbieżność oczekiwanych warunków w zakresie odpłatności nabycia. Z treści oświadczeń składanych przez powoda w toku postępowania administracyjnego, uchwał rady gminy, jak również pisma informującego o tych uchwałach wynika jednoznacznie, iż Gmina zainteresowana była tylko nieodpłatnym nabyciem własności tych urządzeń, na co powód ostatecznie nie zgodził się. Skoro między stronami nie doszło do ustalenia warunków przekazania urządzeń wodnokanalizacyjnych, przepis art.31 powołanej ustawy nie może stanowić podstawy dla kompetencji Sądu określenia warunków tej umowy między właścicielem urządzeń a gminą, która akceptowała w procesie inwestycyjnym jako jednostka samorządu terytorialnego inicjatywę w tym zakresie. Skoro zatem strony nie uzgodniły warunków umowy przenoszącej własność w drodze uprzedniego wzajemnego zobowiązania, co było bezsporne, Sąd nie może określić treści umowy przenoszącej odpłatnie własność urządzeń. Natomiast interes powoda znajduje ochronę w przepisie art. 49 § 2 k.c., kreującym uprawnienie na drodze sądowej do przymusowego zobowiązania przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego do zawarcia umowy odpłatnego nabycia własności urządzeń. Przepis art. 31 ust.1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, nie może ani samoistnie ani łącznie z przepisem art. 49 § 1 k.c. stanowić normatywnej podstawy obowiązku pozwanej gminy zawarcia z powodem umowy nabycia własności urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, gdy zadanie własne gminy w tym zakresie jest realizowane przez powołane przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł powód K. W., zaskarżając go w całości (pkt. I i III sentencji wyroku). Powód wyrokowi temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez:

a) poczynienie w części rozważań prawnych Sądu Okręgowego w Kielcach ustaleń sprzecznych z treścią cytowanych wcześniej w uzasadnieniu skarżonego wyroku, w zakresie ustalenia faktów, uchwał Rady Gminy M. z dnia 1 sierpnia 2014 roku oznaczonych numerami (...) a także (...), przez przyjęcie, iż w treści tych uchwał Rada Gminy zastrzegła, iż K. W. ma wykonać sieć kanalizacyjną i wodociągową o jaką w sprawie chodzi nieodpłatnie, podczas gdy z tych dokumentów prawidłowo zacytowanych wynika wprost, iż realizacja tej inwestycji będzie wykonana na koszt powoda, a po jej wykonaniu nastąpi przekazanie wykonanej przez powoda sieci na majątek Gminy M., na mocy umowy zawartej między powodem a Wójtem Gminy, co przekonuje, iż późniejsze zeznania świadka J. D. jako sprzeczne z podjętymi przez Gminę M. uchwałami, nie mają w sprawie jakiegokolwiek znaczenia, tym bardziej, iż jak to wynika z uzasadnienia wyroku, były one deklarowane powodowi 4 sierpnia 2014 roku, a więc już po dacie podjęcia wskazanych uchwał przez Radę Gminy,

b) nie objęcie oceną Sądu dołączonej do pozwu uchwały Rady Gminy M. z dnia 30 października 2009 roku, z której wynika, iż Gmina M. ustaliła, iż z tytułu wzrostu wartości nieruchomości spowodowanej budową przez Gminę urządzeń infrastruktury technicznej w zakresie wodociągów i kanalizacji na terenie Gminy M. Gmina ustala się opłatę adiacencką w wysokości 10% wzrostu wartości nieruchomości spowodowanej budową tych urządzeń, co przekonuje, iż to Gmina M. jest właścicielem przedmiotowej sieci zbudowanej przez powoda, a nie jest nim przedsiębiorstwo, które wskazuje w końcowych zdaniach uzasadnienia wyroku Sąd Okręgowy w Kielcach,

c) nie objęcie oceną Sądu zeznań Wójta Gminy M. T. L. z których w końcowym ich fragmencie wynika, iż sieć którą zbudował powód byłaby przekazana w użytkowanie Międzygminnemu Związкови (...), co skutkuje tym, iż własność

objętego sporem wodociągu i kanalizacji leżałaby po stronie Gminy M., nie doszłoby natomiast do nabycia przez ten Związek własności sieci (por. zeznania Wójta T. L., rozprawa z dnia 2 VI 20016 roku ostatecznie zdania tych zeznań).

2. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 49 § 2 k.c. w związku z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 VI 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków zwana dalej u.z.z.w (tekst jednolity Dz. U. 2006 N r. 123 poz. 858 ze zmianami) a także art. 471 k.c. przez przyjęcie:

a) iż skoro w świetle ustaleń Sądu zawartych w uzasadnieniu skarżonego wyroku na karcie 6, na której Sąd wymienia przeprowadzone dowody, ustalono iż właścicielem urządzeń sieci wodociągowo-kanalizacyjnej o jaką chodzi w sprawie, jest zarówno Gmina M. jak i (...) spółka z o.o., a więc te podmioty zgodnie z poczynionym ustaleniami są współwłaścicielami tej sieci, mimo, iż co innego podaje Wójt Gminy, który wskazuje, iż właścicielem sieci wodociągowo-kanalizacyjnej jest Gmina, która tylko przekazuje użytkowanie sieci (...), w sprawie nie jest możliwe zastosowanie art. 49 § 2 k.c. skoro bezspornie zgodnie z tymi ustaleniami Sądu nie do przyjęcia jest założenie, iż to wskazane (...) spółka z o.o. są obecnie właścicielami sieci, bowiem co innego ustalił Sąd Okręgowy na k. 6 uzasadnienia wyroku,

b) w sprawie nie może mieć zastosowania art. 471 k.c. w sytuacji gdy pozwana Gmina M. w podejmowanych przez siebie uchwałach z dnia 1 VIII 2014 roku wyżej cytowanych zastrzegła, iż przekazanie inwestycji wykonanej przez powoda nastąpi na majątek Gminy M. na zasadach określonych w umowie zawartej pomiędzy Gminą M. a inwestorem, a zgłoszone w sprawie roszczenie domaga się właśnie zawarcia takiej umowy w trybie art. 64 k.c., które to powództwo Sąd w całości oddalił z uwagi na brak legitymacji pozwanej Gminy, zaś wydany w sprawie wyrok, mimo wskazanych uchwał Rady Gminy z dnia 1 VIII 2014 roku nie zwalnia powoda od obowiązku wynikającego ze wskazanych uchwał,

c) nie zastosowanie w sprawie art. 31 ust. 1 uzzw, mimo, iż praktyka Sądów wskazuje iż także po dniu 30 maja 2008 roku, a więc po dacie wejścia w życie noweli dotyczącej art. 49 k.c. sądy powszechne i administracyjne stosowały ten przepis do stanów faktycznych jakie zaistniały po dacie 30 maja 2008 roku.

Wskazując na powyższe powód wnosił o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania, wobec nie rozpoznania przez ten Sąd istoty sprawy, a poprzestanie na wskazaniu powodowi innego podmiotu do którego winien kierować swe roszczenia, mimo sprzeczności tego wskazania z uchwałami obecnie pozwanej Gminy, ewentualnie o zmianę skarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanej Gminy na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem, wraz z kosztami postępowania za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie znajduje uzasadnionych podstaw a podniesione w niej zarzuty nie mogły odnieść zamierzonego skutku w postaci wzruszenia zaskarżonego wyroku.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego zmierzających do podważenia poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych bowiem dopiero w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym istnieje możliwość oceny zasadności stosowanych przepisów prawa materialnego. Wbrew stanowisku powoda Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i za chybione należało uznać zarzuty apelującego dotyczące dokonania niewłaściwej oceny zebranego materiału dowodowego czy też pominięcia jego części. Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Okręgowy nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów określonej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. ani też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, który następuje gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodów oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia powołanego przepisu. Przepis ten byłby naruszony, gdyby ocena materiału dowodowego kolidowała z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią materiału dowodowego Sądowi pierwszej instancji skutecznie zarzucić nie można, tym bardziej że skarżący uzasadniając podniesione zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. prowadzi polemikę ze stanowiskiem Sądu pierwszej

instancji sprowadzającą się jedynie do kwestionowania wyprowadzonych przez Sąd wniosków z treści uchwał Rady Gminy, które dosłownie w uzasadnieniu przytoczył. Wnioski te odnoszą się przy tym do stanu prawnego a nie faktów, których w apelacji w istocie nie podważono.

Ustalenia Sądu Okręgowego znajdują oparcie w treści zebranych w sprawie dowodów dlatego też Sąd Apelacyjny podziela je i uznaje za własne

Wbrew zarzutom apelującego, zeznania świadka J. D. nie pozostają w sprzeczności z treścią uchwał Rady Gminy M. z dnia 1 sierpnia 2014 roku nr (...) i (...), z których wynika jedynie, że Rada Gminy wyraziła zgodę na wykonanie odcinka sieci wodociągowej do działek nr (...) przez powoda i na jego koszt, a przekazanie tego odcinka sieci na majątek Gminy oraz zgoda na podłączenie do sieci miały nastąpić na zasadach określonych w umowie zawartej pomiędzy Wójtem Gminy a Inwestorem. Skoro uchwały (a właściwie uchwała nr (...) odwołują się do późniejszej umowy, której warunki mają dopiero zostać określone, nie sposób wyprowadzić z ich treści zobowiązania Gminy do przejęcia przedmiotowego odcinka sieci z równoczesnym zwrotem powodowi poniesionych kosztów jego wybudowania. Sam powód w swoich zeznaniach przyznał przecież, że Gmina nie zobowiązywała się wobec niego do zapłaty, a wręcz przeciwnie, świadek D. K. informował go, że sieć będzie musiał wykonać na własny koszt. Zeznał też, że nie znał uchwał Rady Gminy, nie rozmawiał z kimś z Gminy, czy zostaną zwrócone mu pieniądze, ale czekał na zawarcie umowy (karta 134). W dodatku w piśmie z dnia 4 sierpnia 2014 r., a więc jeszcze przed przystąpieniem do realizacji inwestycji przez powoda, J. D., zastępca wójta, przesyłając mu wspomniane uchwały, poinformowała go, iż po wybudowaniu sieci wodociągowej i kanalizacyjnej inwestor zobowiązany jest do nieodpłatnego przekazania na majątek Gminy wybudowanego odcinka (karta 107). Zatem zeznania świadka J. D. nie są sprzeczne z treścią wymienionych dokumentów, a oparcie na nich ustaleń Sądu pierwszej instancji nie budzi zastrzeżeń.

Zupełnie niezrozumiały jest zarzut nie objęcia oceną Sądu zeznań Wójta Gminy M. T. L., skoro Sąd pierwszej instancji wyraźnie wskazał, iż nie posiadał on wiadomości dotyczących przedmiotowej sprawy gdyż nie pełnił w tym okresie swojej funkcji. Jeśli natomiast chodzi o ustalenie, że Gmina M. przekazuje będącą jej własnością sieć wodnokanalizacyjną w użytkowanie Międzygminnemu Związкови Wodociągów i Kanalizacji, to znalazło się ono w treści uzasadnienia Sądu Okręgowego, a nadto fakt ten nie był przez strony kwestionowany.

Z kolei zarzut nieobjęcia oceną Sądu dołączonej do pozwu uchwały Rady Gminy M. z dnia 30 października 2009 roku, dotyczącej opłaty adiacenckiej w wysokości 10% wzrostu wartości nieruchomości spowodowanej budową przez Gminę urządzeń infrastruktury technicznej w zakresie wodociągów i kanalizacji, co ma potwierdzać, iż to Gmina M. jest właścicielem przedmiotowej sieci zbudowanej przez powoda, a nie przedsiębiorstwo, oparte jest niewątpliwie na nieporozumieniu. Kwestia własności sieci wodociągowo kanalizacyjnej została przecież omówiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i Sąd Okręgowy nie negował prawa własności po stronie Gminy sieci przez nią wybudowanej. Wskazał też wyraźnie, że w myśl art. 49 § 2 k.c. właścicielem sieci jest osoba, która poniosła koszty jej budowy. Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 26/11 (OSNC 2012 nr 1, poz. 8, str. 42), gdzie stwierdzono, że ten kto poniósł koszty budowy stał się właścicielem urządzeń, które w wyniku połączenia z siecią przedsiębiorstwa nie należą już do części składowych nieruchomości i uzyskują status samoistnych rzeczy ruchomych, wchodzących w skład przedsiębiorstwa. Mogą zatem być przedmiotem odrębnej własności i obrotu (także wyrok z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 195/09, OSNC 2010 nr 4, poz. 12, wyrok z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 206/09-legalis nr 338418; postanowienie z dnia 2 grudnia 2015 r., IV CSK 144/15 – legalis nr 1398616, uchwała z dnia 13 lipca 2011 r. III CZP 26/11, OSNC 2012, nr 1, poz. 8). W postanowieniu z dnia 24 listopada 2016 r. II CSK 135/16 (legalis nr 1538071) Sąd Najwyższy stwierdził, że skoro zgodnie z art. 305³ § 1 k.c. służebność przesyłu przechodzi także „na nabywcę urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c.”, to konsekwentnie należy przyjąć, że w razie przeniesienia własności części tych urządzeń, które tworzą jedną z sieci przesyłu, wchodzącą w skład sieci multimedialnej należącej do zbywcy, nabywca staje się właścicielem sieci stanowiącej przedmiot transakcji, a gdyby nie było możliwe techniczne wyodrębnienie tego przedmiotu - współwłaścicielem całej sieci (uchw. SN III CZP 26/11).

Skoro przyjmuje się, że urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., nie stanowią części składowych gruntu, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa, to kwestią istotną jest wyjaśnienie, na czym polega wejście urządzenia w

skład przedsiębiorstwa. W orzecznictwie prezentowane są w tym zakresie dwa stanowiska. Zgodnie z pierwszym stanowiskiem, aktualnie dominującym, spełnienie przesłanki wejścia urządzenia w skład przedsiębiorstwa jest kwestią faktu, tzn. przesłanka ta jest spełniona z chwilą podłączenia urządzenia do sieci przedsiębiorstwa. (tak TK w uchw. z 4.12.1991 r., W 4/91, OTK 1991, Nr 1, poz. 22; tak również m.in. uchw. SN (7) z 8.3.2006 r., III CZP 105/05, OSNC 2006 nr 10, poz. 159, str. 12; wyr. SN z 7.03.2014 r., IV CSK 442/13, Legalis nr 994625; wyr. SA w Szczecinie z 20.1.2015 r., I ACa 635/14, Legalis nr 1285025). Odmienne zapatrywanie wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z 13 maja 2004 r. (III SK 39/04, OSNAPiUS 2005, Nr 6, poz. 89), stojąc na stanowisku, że aby określony składnik wchodził w skład przedsiębiorstwa, właścicielowi przedsiębiorstwa przysługiwać musi własność lub inne prawo majątkowe do tego składnika, co oznacza, że wejście urządzenia w skład przedsiębiorstwa nie może być jedynie kwestią faktu, lecz przedsiębiorca musi ponadto dysponować tytułem prawnym – rzeczowym lub obligacyjnym – uprawniającym go do korzystania z urządzenia (W.J. Katner, w: Pyziak-Szafnicka, Księżak, Komentarz, 2014, art. 44, Nb 4). Sąd Apelacyjny w obecnym składzie za trafne uznaje zapatrywanie, iż urządzenie wchodzi w skład przedsiębiorstwa z chwilą jego faktycznego podłączenia do sieci, co samo w sobie jeszcze nie przesądza, kto jest właścicielem tego urządzenia (tak w powołanej wyżej uchw. SN (7) z 8.3.2006 r., III CZP 105/05; wyr. SN z 7.03.2014 r., IV CSK 442/13).

W świetle przedstawionych rozważań, za irrelevantną należy uznać kwestię, kto jest właścicielem sieci wodnokanalizacyjnej na terenie Gminy M. i czy Gmina, po przekazaniu odcinka sieci wraz z urządzeniami, do Międzygminnego Związku (...), pozostałaby jego właścicielem. Jak bowiem wynika z ustaleń Sądu pierwszej instancji, odbioru urządzeń wodociągowych wybudowanych przez powoda (będącego ich właścicielem) dokonało przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K., które podłączyło je do swojej sieci (karta 19). (...) to znaczy tej, która została mu przekazana przez Międzygminny Związek (...), będący założycielem i jednoosobowym właścicielem Spółki, i którą zarządza, zaopatrując mieszkańców w wodę i czerpiąc z tego tytułu korzyści. Fakt, że własność odcinków tej sieci pozostaje m.in. przy Gminie M., jest w tych okolicznościach bez znaczenia. Dodać należy, że w dniu 7 września 2015 r. powód zawarł ze Spółką (...) umowę określającą zasady korzystania przez niego i osoby przez niego wskazane z wykonanego przez niego wodociągu usytuowanego na działkach nr (...) (karta 153). Równocześnie powód zrzekł się w tej umowie wszelkich roszczeń względem Spółki (...) mogących wyniknąć z tej umowy, w tym roszczeń z art. 49 § 2 k.c.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że wspomniana przez powoda opłata adiacencka jest publicznoprawnym, przymusowym i bezzwrotnym świadczeniem pieniężnym na rzecz gminy, ale ma charakter odpłatny, tzn. związane jest z nią określone świadczenie wzajemne w postaci uprzedniego wybudowania urządzeń infrastruktury technicznej. Według art. 143 ustawy o gospodarce nieruchomościami stosuje się ją jeżeli urządzenia infrastruktury technicznej zostały wybudowane z udziałem środków Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego, środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub ze źródeł zagranicznych niepodlegających zwrotowi, z wyłączeniem nieruchomości przeznaczonych w planie miejscowym na cele rolne i leśne, a w przypadku braku planu miejscowego do nieruchomości wykorzystywanych na cele rolne i leśne. Opłaty adiacenckiej nie pobiera się zatem, jeśli urządzenia infrastruktury wybudowane zostały z innych środków, w tym osób trzecich. Z mocy powołanej ustawy opłata adiacencka stanowi dochód gminy jako jednostki samorządu terytorialnego w ramach wykonywania zadań publicznych. Ustawodawca nałożył na radę gminy obowiązek ustalenia stawki procentowej opłaty adiacenckiej, a jedynie jej wysokość uzależnił od uznania tego organu. Zatem powołana przez powoda uchwała Rady Gminy M. z dnia 30 października 2009 roku, w sprawie ustalenia opłaty adiacenckiej w wysokości 10% wzrostu wartości nieruchomości spowodowanej budową urządzeń infrastruktury, dla rozstrzygnięcia sprawy nie ma znaczenia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 49 § 2 k.c. w związku z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 VI 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków zwana dalej u.z.z.w (tekst jednolity Dz. U. 2006 N r. 123 poz. 858 ze zm.) należy stwierdzić, że zarzut ten jest nieuzasadniony. Artykuł 49 § 2 k.c. przewiduje, że roszczenie o nabycie przez przedsiębiorcę własności takich urządzeń przysługuje właścicielowi, tj. osobie, która poniosła koszty ich budowy i jest ich właścicielem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 309/10), jak i przedsiębiorcy. W art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. nr 72 poz. 747 z późn. zm.) jako podmiot zobowiązany jest wskazany jako gmina lub

przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, natomiast w art. 49 k.c. wymieniono przedsiębiorcę, który połączył do swojej sieci urządzenia służące do doprowadzenia lub odprowadzenia płynów, pary, gazu, energii elektrycznej. W uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 26/11 Sąd Najwyższy wskazał, że określenie to niewątpliwie obejmuje urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, służące według art. 2 pkt 16 i art. 16 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków gospodarowaniu wodą i ściekami. Z tego względu SN uznał, że art. 31 ust. 1 cyt. ustawy nie jest przepisem szczególnym wobec art. 49 § 2 k.c., który z tego względu - jako późniejszy - wyłącza stosowanie art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Sąd Najwyższy w uchwale tej podkreślił także, że celem tej regulacji było uporządkowanie stanu prawnego związanego z podłączaniem wymienionych w tym przepisie urządzeń do sieci przedsiębiorstwa (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 185/09, z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 206/09, z dnia 2 marca 2006 r., I CSK 83/05, z dnia 23 lipca 2003 r., II CKN 346/01, i z dnia 26 lutego 2003 r., II CK 40/02, BSN 2003, nr 8, poz. 7).

W świetle powyższego za nietrafny należało uznać zarzut skarżącego, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, skoro sądy powszechne i administracyjne stosowały ten przepis do stanów faktycznych jakie zaistniały po dacie 30 maja 2008 roku. Sąd Apelacyjny uznaje za prawidłowe stanowisko Sądu Okręgowego, przyjęte za stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w powoływanej wyżej uchwale, że art. 49 k.c. wyłącza stosowanie art. 31 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Zasadne jest także stanowisko, że gmina jest objęta hipotezą art. 49 § 2 k.c., gdy sama prowadzi działalność gospodarczą w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków i zajmuje się tym jej jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej. Natomiast w sytuacji gdy gospodarkę wodną prowadzi Spółka, która włada wodociągami i przyłącza sfinansowaną przez podmiot trzeci jego część do eksploatowanej przez siebie sieci, to ona jest podmiotem legitymowanym w sprawie dotyczącej podpisania umowy o przekazanie wybudowanego odcinka sieci. Jak wynika jednak z ustaleń Sądu pierwszej instancji, Gmina M., choć jest właścicielem sieci, nie prowadzi samodzielnie działalności gospodarczej w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków, lecz czyni to za pośrednictwem Międzygminnego Związku Komunalnego Wodociągów i Kanalizacji, którego celem jest wspólne wykonywanie zadań służących zaspokajaniu potrzeb mieszkańców w zakresie zaopatrzenia w wodę, usuwania i oczyszczania ścieków, utrzymania związanych z tym urządzeń, planowania, koordynacji i realizacji inwestycji wodno-kanalizacyjnych. Zgodnie z uchwałą nr(...)Zgromadzenia Związku (...) w K. z dnia 23 lutego 1999 roku (...) Gminy członkowie Związku, przekazują obiekty i urządzenia infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej do nieodpłatnego użytkowania na podstawie uchwał właściwych Rad Gmin. Międzygminny Związek (...) w K. w celu realizacji wymienionych zadań utworzył spółkę (...) Sp. z o.o. w K., która to spółka prowadzi działalność także na terenie Gminy M.. Tym samym stanowisko Sądu Okręgowego, że po stronie pozwanej Gminy brak jest legitymacji biernej o roszczenie z art. 49 k.c. dotyczące nabycia własności urządzeń sieci wodociągowej za wynagrodzeniem, jest w pełni uprawnione. Dodać należy, że powód sam wskazał jako podstawę swojego roszczenia art. 31 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków i art. 49 k.c., jak również § 2 uchwały Rady Gminy M. z 1 sierpnia 2014 r. Jednakże nie sposób zakwestionować stanowiska Sądu Okręgowego, że źródła obowiązku zawarcia umowy z powodem na warunkach określonych przez powoda (za zapłatą kwoty 96.090 zł) nie stanowi podjęcie uchwał z dnia 1 sierpnia 2014 roku, albowiem stanowiły one wykonanie obowiązku określonego przez § (...) uchwały nr (...)Rady Gminy M. z dnia 30 października 2009 roku w sprawie przyjęcia: „Zasad realizacji inwestycji wodociągowych i kanalizacyjnych w Gminie M.". Zgodnie zaś z art. 3 ust 1 ustawy z dnia z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy i to gmina ustala kierunki rozwoju sieci w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego (ust.3). Ponadto, treść uchwały wprawdzie obejmuje przekazanie odcinka kanalizacji sanitarnej wykonanej przez powoda na majątek gminy, ale odwołuje się do zasad określonych w umowie zawartej pomiędzy Wójtem Gminy a powodem. Uchwały te nie stanowią zatem zobowiązania Gminy do zawarcia umowy na warunkach określonych przez powoda. Stąd podnoszenie zarzutu naruszenia art. 471 k.c. jest chybione. Pomiędzy stronami nie powstał bowiem żaden stosunek zobowiązaniowy, który rodziłby po stronie pozwanej Gminy obowiązek zawarcia umowy.

W tym stanie rzeczy apelację powoda jako nieuzasadnioną należało oddalić na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

SSA Robert Jurga	SSA Jan Kremer	SSA Barbara Górczanowska
------------------	----------------	--------------------------